

„...a tulajdonképpeni keresztelés a víz megáldásával kezdődik. Ahhoz azonban, hogy a víz értelmét ebben az aktusban megragadhassuk, fel kell hagynunk azzal a gondolkodásmóddal, amely a vizet a szentség elkülönített anyagának tekinti. Jobban mondva fel kell ismernünk, hogy a víz a keresztségi liturgiában nem más, mint a szentség tulajdonképpeni »anyaga«. A víz a keresztségben az anyag egészét helyettesíti, vagyis magának a világnak a jele és jelenléte. A Biblia »mitologikus« világszemléletében – amely mellesleg jelentésteljesebb és filozófiailag következetesebb, mint a »demitologizálók« által kínált világszemlélet – a víz a »prima materia«, a világ alapeleme. A víz az élet természetes szimbóluma, mert nélküle nincs élet – de szimbóluma a pusztulásnak és a halálnak is, sőt a megtisztulásnak is, hiszen víz nélkül nincs tisztaság. A Teremtés könyvében az élet teremtése a szárazföld víztől való megszabadításához kapcsolódik – ami nem más, mint Isten Lelkének győzelme a vizek, a nemlétezés káosza felett. Vagyis a teremtés a víz átalakítása életté. Számunkra azonban most az a fontos, hogy a keresztségi víz a kozmosz anyagát, az ember életét alkotó világot képviseli. Ezek szerint a víz megáldása a keresztelési szertartás elején valóban kozmikus és megváltó jelentőségű. Isten megteremtette, megáldotta, és táplálékként és életként, a Vele való közösség eszközeként az embernek adta a világot. A víz megáldása nem más, mint az anyag megváltása, visszatérítése eredeti és alapvető értelméhez. Krisztus megszentelte a vizet – a megdicsőülés és az Istennel való kibékülés vizévé tette. S ahogy Krisztus feljött a vízből, végbement az epifánia – vagyis Isten új és megváltó megjelenése –, és Isten Lelke, aki a teremtés kezdetén »a vizek felett lebegett«, ekkor tette a vizet – vagyis magát a világot – ismét azzá, amivé Isten rendelése szerint lennie kell ...” *Forrás: Alexander Schmemmann • Vízből és Lélekből – Buji Ferenc*

